

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de León (Hiszpania) w dniu 15 czerwca 2020 r. – AB Volvo i DAF TRUCKS N.V. / RM

(Sprawa C-267/20)

(2020/C 320/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de León

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: AB Volvo i DAF TRUCKS N.V.

Druga strona postępowania: RM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 TFUE i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni przepisu krajowego, która – przyjmując za punkt odniesienia dla działania z mocą wsteczną dzień nałożenia kary, a nie dzień wystąpienia z powództwem – uznaje, że nie mają zastosowania z mocą wsteczną pięcioletni termin na wniesienie powództwa, przewidziany w art. 10 dyrektywy [2014/104/UE], ani [jej] art. 17 dotyczący oszacowania przez sąd wysokości szkody?
- 2) Czy art. 22 ust. 2 dyrektywy 2014/104/UE ⁽¹⁾ i termin „z mocą wsteczną” należy interpretować w ten sposób, że art. 10 tej dyrektywy ma zastosowanie do powództwa takiego jak powództwo w postępowaniu głównym, które wniesiono wprawdzie po wejściu w życie dyrektywy i przepisu dokonującego transpozycji, lecz odnosi się ono do wcześniejszych okoliczności faktycznych lub kar?
- 3) Czy w ramach stosowania przepisu takiego jak art. 76 Ley de Defensa de la Competencia (ustawy o ochronie konkurencji) art. 17 dyrektywy 2014/104/UE odnoszący się do oszacowania przez sąd wysokości szkody należy interpretować w ten sposób, że jest to przepis o charakterze proceduralnym, który ma zastosowanie do postępowania głównego, w którym powództwo wniesiono po wejściu w życie przepisu krajowego dokonującego transpozycji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta (Hiszpania) w dniu 16 czerwca 2020 r. – XV / Cajamar Caja Rural S.C.C.

(Sprawa C-268/20)

(2020/C 320/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XV.

Strona pozwana: Cajamar Caja Rural S.C.C.

Pytania prejudycjalne

1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą – w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszący, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2020 r. – Ferimet S.L. / Administración General del Estado

(Sprawa C-281/20)

(2020/C 320/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferimet S.L.

Druga strona postępowania: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 168 i odpowiadające mu przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz wynikająca z tej dyrektywy zasada neutralności podatkowej, jak również orzecznictwo TSUE w przedmiocie jego wykładni należy interpretować w ten sposób, że nie zezwalają one na odliczenie naliczonego VAT tym przedsiębiorcom, którzy podlegając opodatkowaniu w ramach systemu odwrotnego obciążenia, lub posługując się terminologią prawa UE mechanizmowi odwrotnego obciążenia, wydają dokument potwierdzający (fakturę) transakcję zakupu towarów, czego dokonują poprzez wskazanie w tym potwierdzeniu fikcyjnego dostawcy, przy czym nie ma wątpliwości, że zakupu rzeczywiście dokonał dany przedsiębiorca, który wykorzystał zakupione materiały w swojej działalności gospodarczej lub handlowej?